

oversee den Interesse, de have, ved at sørge for Theatrets Drift og for Theatrets hele tilbørlige Vedligeholdelse i god Stand. Dernæst er en Overskudsberedning fingeret der, hvor den hele Indtægt og Udgift, der skal frembringe Overskuddet, ikke fremkaldes af Personalet selv, men hvor der gives et bestemt Tilskud; thi der ligger det klart for Dem, at Tilskudsbestemmelsen afgjør Overskudets Størrelse, og med den samme Anstrængelse, Iver og Sparommelighed vil Theaterpersonalet have 8000 Rbd. større Overskud, naar Rigsdagen har bevilget 8000 Rbd. mere, og hvis Rigsdagen ikke har bevilget det, saa vil Theatret dog, i det Ringeste i det enkelte Aar, have dette større Overskud, naar Ministeren tillader at anvende 8000 Rbd. mindre paa Theatrets Fornødenheder, som ikke blot angaae dette Aar; og her kan man udsætte baade for Fristelse og for Feiltagelse, der paadrager Ansvar; thi den Minister, der har Ansvaret for Theatret, kan dog aldrig være saaledes inde i Theatrets Oeconomie i det Enkelte, at han med nogen Sikkerhed kan sige: ja, hvis jeg bevilger de og de Besparelser i Udgiften, hvorved Overskudet stiger, saa skader jeg Theatrets hele Tilstand og Indretning; jeg tør ikke bevilge dem. Jeg troer altsaa, at man skal opgive denne Vej og følge den simple, som i Udskæftet var valgt, at tillægge Theaterpersonalet og maaffee ogsaa Directeuren som Løn for Anstrængelse visse Procent af Indtægten, der stige med Indtægten, thi paa denne er Indflydelsen meest umiddelbar og directe, og dernæst søge Besparelsen i den Control, der udøves igennem en dygtig Oeconomieinspecteur, der tillige maa gjøre Regnskab til bestemte Tider for den Tilstand, hvori hele Theatrets Apparater, der skulle gaae over fra Aar til Aar og fra Periode til Periode, befindes sig. Jeg kan derfor ikke Andet end indstændigt tilraade Thinget, ikke at gaae ind paa den Tilfætning, der med Hensyn til dette Overskud er foreslaaet at skulle gjøres til § 11. Det er min Overbeviisning, som jeg til Slutning vil gjen-

tage, at der derved ikke vil vindes Noget for Statskassen og heller ikke Noget for Theatret, men at det er en Indretning, der vil sætte Theaterdirecteuren i en Stilling ligeoverfor Personalet og ligeoverfor Ministeren, og ogsaa Ministeren ligeoverfor Rigsdagen, der ikke bliver til at udholde.

Ordføreren: Jeg føler, at det er min Pligt ikke at lade det ærede Medlems temmelig vidtløftige Foredrag ubesvaret; jeg kan imidlertid ikke nægte, at denne Pligts Opfyldelse er mig ikke meget behagelig, fordi jeg derved nødes til at gaae ind paa Enkeltheder og i Detail, som jeg troer at have Grund til at antage, ikke vil paahøres af Thinget med megen Interesse. Jeg skal derfor fatte mig saa kort som muligt, men det er ikke altid, at man med den bedste Villie er istand dertil, hvor Stoffet frembyder saamange Enkeltheder, som man egentlig burde tage fat paa, og hvor det saa let kunde faae Udseende af, at man lod Ting ubesvarede, ikke fordi man vilde forkorte Forhandlingerne, men fordi man ikke kunde besvare dem. Jeg skal for det Første blive staaende ved de Ændringsforslag, som det ærede Medlem har gjort til § 9. Han mener, at Udvalget ikke har anført nogen staaende Grund, hvorfor man mener, at de faste Gager ved Capellet ikke maae ansættes saa høie, som de i Lovudskæftet ere satte. Jeg skal ikke gjentage, hvad jeg har sagt, at man overhovedet skal vogte sig for at gjøre de faste Gager større, end det er nødvendigt, fordi der følger Pensionsberettigelse med dem. Udvalgets Majoritet har ogsaa troet, at den i Lovforslaget ansatte Sum grunder sig derpaa, at man har antaget, at det Samme burde finde Sted med Hensyn til Capellet, som efter Lovudskæftet skulde finde Sted med Hensyn til Theaterpersonalet, thi efter § 8 skulde ogsaa $\frac{2}{3}$ af Gagerne til Skuespillerne være faste, eller, med andre Ord, den faste Gageconto skulde ogsaa der beløbe sig til $\frac{2}{3}$ af den hele Gageconto. Man saa heri Hovedgrunden, hvorfor man var kommen til Tallet 18,400.